

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: **Z. E.**
státní příslušnost Gruzie
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 939/4, Libeň, 190 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-75/LE-BA02-ZA20-2020, ze dne 19. října 2020, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal dne 1. 8. 2020 v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „napadené rozhodnutí“) jeho žádost zamítl podle § 16 odst. 2 zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodnou.
2. Zamítnutí žádosti odůvodnil žalovaný tím, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu a žalobce neprokázal, že v jeho případě ji nelze za bezpečnou zemi původu považovat. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval žalobcem uváděnými důvody, které spočívaly jednak v obavě před pronásledováním ze strany soukromých osob a dále v jeho zdravotních problémech. K incidentu, ke kterému mělo dojít v roce 2015, žalovaný uvedl, že žalobce sice napadení oznámil na policii, ale další napadení již policii nehlásil, ani správnímu orgánu nedoložil vyšetření, které mělo dokládat zranění, jež měl při napadení utrpět. Správní orgán s odkazem na hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z července 2020 uvedl, že gruzínští občané mohou využít legální právní prostředky na ochranu svých práv, případným zneužitím pravomoci státních orgánů se zabývá ombudsman a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případě porušení práv jednotlivců. Gruzínští občané také mohou podat stížnost ke státnímu zastupitelství. O tom, že obava žalobce z návratu do vlasti není tak významná, svědčí podle žalovaného také fakt, že se do vlasti z léčebných pobytů v zahraničí opakovaně vracel a o mezinárodní ochranu požádal teprve po rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Žalovaný rovněž poukázal na rozhodnutí o zajištění žalobce, podle kterého měl v průběhu řízení uvést, že jeho zdravotní stav je dobrý, s ničím se neléčí a je schopen se o sebe postarat a cestovat. V zemi původu mu nehrozí žádné nebezpečí ve formě nelidského nebo ponižujícího zacházení, trestu smrti nebo pronásledování. K námitkám týkajícím se žalobcova zdravotního stavu žalovaný uvedl, že podle zprávy Mezinárodní organizace pro migraci nabízí Gruzie program všeobecné zdravotní péče financované státem a tato péče je dostupná všem občanům Gruzie. Z výpovědi žalobce přitom žalovaný neshledal, že by se mělo jednat o stav natolik závažný, aby žalobci znemožňoval návrat do vlasti, žalobce v současné době nečeká žádný život zachraňující zákrok, či dlouhodobá léčba s tím, že žalobce pouze sdělil, že má vysoký krevní tlak, který když se nesníží, bude muset být hospitalizován. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce nezmínil žádné potíže, kterým by v Gruzii čelil v souvislosti se svým zdravotním stavem, ani v minulosti neabsolvoval žádnou závažnou léčbu v České republice, pouze podstupoval v Karlových Varech masáže a užíval léčebné prameny. Žalovaný na závěr vyjádřil přesvědčení, že situace žalobce v oblasti léčení jeho onemocnění nebude po návratu do vlasti o nic horší, než je situace ostatních občanů Gruzie, kteří jsou odkázáni na zdravotní péči poskytovanou v jejich zemi. Na závěr vyslovil žalovaný přesvědčení, že hlavním motivem podané žádosti žalobce je snaha nadále setrvat na území České republiky a vyhnout se tak správnímu vyhoštění.
3. Žalobce podal dne 16. 11. 2020 včasnou žalobu, ve které navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí. Celou žalobu opírá o dva základní důvody, pro které mu měla být podle jeho názoru mezinárodní ochrana (azyl nebo doplňková ochrana) poskytnuta, a těmi jsou obavy

z napadení ze strany třetích osob a zdravotní problémy, pro které se dovolává postavení zranitelné osoby. Ve vztahu k prvnímu důvodu žalobce především zopakoval obavy z pronásledování a dalšího útoku ze strany útočníků, kteří jej měli v minulosti opakovaně napadnout. Připomenul útok z roku 2015, kdy byl napaden ze strany tří osob a vážným způsobem pobodán, přičemž následky zranění má dodnes. Tento útok oznámil policii, ale bez výsledku a následně mu bylo vyhrožováno ze strany rodiny a známých souseda, a to formou zpráv a dopisů. Žalovanému vytkl, že nezjistil řádně skutkový stav věci, nedostatečně se zabýval zprávami o zemi původu a zcela nesprávně pak posoudil existenci a závažnost důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, na základě čehož pak dospěl k závěru, že nebyly prokázány důvody k jejímu udělení. Dále poukázal na to, že domněnka podle § 16 odst. 2 zákona o azylu je vyvratitelná a je tedy potřeba v každém jednotlivém případě zkoumat, zda i ve vztahu k dotyčnému žadateli lze danou zemi považovat za bezpečnou. V napadeném rozhodnutí žalovaný podle žalobce nepracuje prakticky s žádnými relevantními informacemi o zemi jeho původu. Jako jediné podklady pro vydání rozhodnutí uvedl zprávy – „Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“ a zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – „Údaje o zemi, Gruzie“. Z těchto zpráv však žalovaný odkazuje pouze na zcela obecné informace, které nijak nesouvisí s důvody jeho žádosti a tyto zprávy dostatečně nereflektují jeho individuální důvody žádosti. Proto je nelze považovat za přesné, jak vyžaduje § 23c písm. c) zákona o azylu. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že unesl důkazní břemeno, když poskytl žalovanému výpověď, jejíž věrohodnost žalovaný nijak nezpochybňuje. Podle žalobce žalovaný nedostatečně zhodnotil, zda by se mu v jeho konkrétním případě vůbec mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů. Obecná tvrzení o tom, že gruzínští občané mohou využít legální právní prostředky na ochranu svých práv, nepovažuje žalobce v tomto směru za dostačující. S odkazem na příslušnou judikaturu namítl, že mohou nastat situace, kdy není možné nebo účelné trvat na předchozím pokusu žadatele usilovat o ochranu v zemi původu. Dále žalobce namítl, že se žalovaný dostatečně nezabýval jeho zdravotním stavem a možností léčby v Gruzii. Žalovaný měl podle žalobce důkladně posoudit situaci v Gruzii ohledně možností léčby nemocí, kterými žalobce trpí s tím, že podle judikatury Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva by vyhoštění osoby trpící vážným onemocněním do země původu bylo v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Také při posuzování zdravotního stavu vycházel žalovaný podle žalobce pouze z obecných údajů o zemi původu, které se netýkají individuální situace žalobce a způsobu jeho léčby v zemi původu a zcela účelově z nich zmínil pouze skutečnost, že stát poskytuje zdravotní péči, která je dostupná všem občanům Gruzie, bez zmínky o možnosti léčby onemocnění žalobce. Žalobce poukázal na zprávu o zdravotnickém systému v Gruzii, podle které neexistuje žádná politická snaha o vytvoření základního zdravotnického systému a velký význam je vložen do nemocničního sektoru, který je celý privatizovaný a orientovaný vůči zisku a kvůli komercializaci zdravotnického systému, je přístup k veřejným zdravotnickým službám podkopán. Dále poukázal na celkové zhoršení zdravotního systému v důsledku pandemie Covid 19. Zprávy uvedené v napadeném rozhodnutí tak podle žalobce nikterak nereflektovaly vazbu mezi individuálním posouzením jeho žádosti a jeho zdravotním stavem. Žalobce uzavřel, že žalovaný neunesl důkazní břemeno a dostatečně nepodložil svá tvrzení o reálném přístupu žalobce k vhodné péči a zdravotnickým zařízením.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 27. 11. 2020 poukázal zejména na to, že v průběhu správního řízení bylo ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě není možno Gruzii za bezpečnou zemi považovat, a to právě s přihlédnutím k okolnostem jeho případu.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.; žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil a žalobce na dotaz soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nereagoval, proto se má podle § 51 odst. 1 (druhé věty) s. ř. s. za to, že je jeho souhlas s tímto postupem udělen (žalobce byl přitom o takovém procesním následku poučen).
6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal v České republice dne 1. 8. 2020 žádost o mezinárodní ochranu. Stalo se tak poté, co byl dne 29. 7. 2020 cizineckou policií zadržen, protože se pohyboval na území České republiky bez příslušného oprávnění a následně rozhodnutím z téhož dne zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. K žádosti o mezinárodní ochranu žalobce poskytl dne 18. 8. 2020 základní informace, ve kterých mimo jiné uvedl, že je gruzínské státní příslušnosti, z Gruzie se odletěl dne 10. 3. 2020 léčit do Francie, ale z důvodu koronaviru tam byly uzavřeny nemocnice, proto odjel do Prahy za kamarádem. Dále popsal svá zdravotní postižení a jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu označil zájem zde zůstat a léčit se. Dále uvedl doslovně „nemohu se vrátit, oni mě jinak zabijí, nemám proti nim přímých důkazů.“ Dne 8. 9. 2020 proběhl se žalobcem pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu. Při pohovoru žalobce uvedl, že jezdil do Francie a České republiky za účelem léčení. K incidentu v Gruzii uvedl, že se stal v roce 2015, tehdy podnikal a peníze vozil do banky. Při jedné z těchto cest jej přepadli 3 maskovaní muži, zmlátili jej a vrazili mu přitom nůž do břicha. Po napadení byl odvezen do nemocnice, bojoval o život, v nemocnici strávil 1,5 roku. Jednoho z útočníků poznal, byl to jeho soused, podal oznámení na policii, ale nemohl to dokázat. Následně dostával od souseda, jeho rodiny a přátel výhrůžné SMS a dopisy. Dva roky poté (2017) jej někdo před vchodem do domu napadl a dvakrát udeřil do hlavy. Po napadení byl 3 měsíce v nemocnici. Nechtěl již nic hlásit na policii a od té doby se jezdí léčit do Francie a do Prahy, aby si obnovil zdraví. Při návratech domů nadále dostával SMS zprávy a telefonáty. Žalobce uvedl, že se obává, že další napadení již nepřežije. Obavy z útočníků, kteří jej přepadli, označil jako důvod pro žádost o mezinárodní ochranu. Pokud by se vrátil, tak by byla ohrožena jeho rodina, které taky vyhrožují. Žalobce popřel, že by v řízení o správním vyhoštění uvedl, že se má kam vrátit a nemá žádný problém, neměl tlumočníka. Na dotaz, zda se kvůli problémům obrátil ve své vlasti na příslušné státní orgány či bezpečnostní složky s žádostí o ochranu a pomoc uvedl, že když jej přepadli, tak už se pak na ně neobrátil, nic neoznámil, nechtěl již s útočníky nic mít. Součástí spisové dokumentace jsou také dokumenty odboru migrační a azylové politiky (OAMP) z července 2020 (Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu) a Údaje o zemi Gruzie 2019 od Mezinárodní organizace pro migraci (překlad pořízený pro OAMP). Dne 15. 9. 2020 byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí a při tomto seznámení uvedl, že nechce navrhnout doplnit podklady pro rozhodnutí a na závěr dodal, že se jeho zdravotní stav zhoršuje, chce se tady léčit a pobývat.

7. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného správního orgánu o zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany pro její zjevnou bezdůvodnost podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
8. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
9. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1) ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2) který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, 3) který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4) který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížíjí nad stavem dodržování lidských práv.
10. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu, ministerstvo vyhláškou stanoví seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.
11. Podle § 2 vyhlášky číslo 328/2015 Sb. Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie (odst. 7).
12. Z napadeného rozhodnutí v první řadě vyplývá, že žalovaný vyhodnotil jako stát původu žalobce Gruzii, kterou Česká republika považuje podle § 2 vyhlášky číslo 328/2015 Sb. za bezpečnou zemi původu (bod 7), a to s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie. Uvedený závěr žalobce v žalobě nezpochybnil, ani netvrdil žádnou vazbu k územím, které podle vyhlášky za bezpečné považovány nejsou.
13. Charakteristickým znakem řízení o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je zdůraznění důkazního břemene ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. To v důsledku znamená, že žadatel musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2020, č. j. 6 Azs 67/2020-27 nebo ze dne 17. 6. 2020, č. j. 6 Azs 62/2020-27). Jinak řečeno, pokud se udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi tzv. bezpečné země původu, což je taky případ žalobce, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení jeho žádosti ve smyslu § 12 až § 14b zákona o azylu.

14. Žalobce v rámci údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se by se chtěl léčit a dále, že se nemůže vrátit, protože jej zabijí a nemá proti nim žádných přímých důkazů. Při pohovoru pak rozvedl, že jej v roce 2015 přepadli 3 muži a pobodali jej. V jednom z útočníků poznal svého souseda. Incident oznámil na policii, ale nemohl to dokázat. Poté dostával výhrůžky a v roce 2017 jej opakovaně napadli. Toto napadení již nehlásil na policii.
15. Ve vztahu k prvnímu důvodu spočívajícímu v obavách z napadení žalovaný částečně zpochybnil význam obav žalobce a dále dodal, že žalobce má dostatečné možnosti ochrany před soukromými osobami ze strany gruzínských orgánů. Žalovaný poukázal na to, že žalobce nedoložil lékařské vyšetření prokazující zranění z napadení, přestože to avizoval a dále na to, že žalobce se do vlasti ze svých léčebných pobytů v zahraničí opakovaně vracel a o mezinárodní ochranu požádal až po rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Především tak není pravdou, že by žalovaný nijak nezpochybnil věrohodnost výpovědi žalobce, jak se nesprávně uvádí v žalobě. Žalovaný shora uvedeným způsobem vyjádřil pochybnosti o azylovém příběhu žalobce minimálně ohledně významu jeho obav z útočníků při návratu do země původu a současně vyjádřil přesvědčení, že hlavním motivem podané žádosti je snaha i nadále setrvat na území České republiky a vyhnout se tak správnímu vyhoštění. Žalobce pak v žalobě na tyto žalovaným vyjádřené pochybnosti nereagoval a nevysvětlil je. Za dostačující pak považuje krajský soud způsob, jakým se žalovaný vypořádal s údaji o zemi původu žalobce (viz strana 4 napadeného rozhodnutí), a to zejména pokud jde o možnosti domáhat se ochrany svých práv legálními prostředky. Žalovaný měl k dispozici aktuální zprávu o Gruzii coby bezpečné zemi původu (z července 2020) a s odkazem na ni konstatoval, že gruzínští občané mohou využít legální právní prostředky na ochranu svých práv s tím, že případným zneužitím pravomoci státních orgánů se zabývá ombudsman a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případě porušení práv jednotlivců. Gruzínští občané také mohou podat stížnost ke státnímu zastupitelství. Žalobce přitom ani v žalobě neobjasnil, proč mu orgány jeho domovského státu nemohou poskytnout ochranu před údajnou hrozbou ze strany útočníků z řad soukromých osob. Sám uvedl, že v případě prvního napadení v roce 2015, kdy mezi útočníky poznal souseda, podal oznámení na policii, ale nemohl to dokázat, byl to pouze jeho názor. Další napadení již nehlásil. To rozhodně nesvědčí o systémových nedostatcích bezpečnostního systému Gruzie nebo o tom, že by žalobci byla ze strany příslušných gruzínských orgánů odmítnuta potřebná ochrana, resp. že by příslušné orgány nebyly schopny či ochotny žalobci účinnou ochranu poskytnout.
16. Druhou skupinu žalobních námitek představují ty, které se týkají zdravotních problémů žalobce. Předně je třeba uvést, že žalobce vskutku v souvislosti s žádostí o udělení mezinárodní ochrany popisoval své zdravotní problémy a tvrdil, že se chce v České republice léčit. Ani v rámci informací o podané žádosti, ani při pohovoru však své zdravotní problémy, resp. zájem léčit se v České republice, nespojoval s nedostatečnou zdravotní péčí v Gruzii. Teprve v žalobě začal rozvíjet své námitky proti způsobu posouzení zdravotní péče v Gruzii, omezil se však pouze na citace z rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva a ze zpráv týkajících se zdravotního systému v Gruzii.

17. Rozsahem, v jakém má žalovaný správní orgán posuzovat zdravotní stav žadatele o mezinárodní ochranu pro účely azylového řízení, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. července 2020, č. j. 10 Azs 437/2019 – 83. Ve svých závěrech mimo jiné zohlednil judikaturu Evropského soudního dvora, včetně rozsudku ze dne 13. 12. 2016 ve věci P. proti Belgii a s odkazem na ni konstatoval, že je na žadateli, aby předložil důkazy pro to, že by mu v zemi původu hrozila vážná újma, neboť by se mu tam nedostalo vhodné zdravotní péče odpovídající jeho vážnému zdravotnímu stavu. Informace o svém zdravotním stavu musí poskytnout žadatel v takové kvalitě, aby z nich bylo možné učinit závěr o tom, v jak závažném stavu se žadatel nachází a jaké riziko by pro něj představovaly samotná cesta do země původu i následné setrvání v ní. Na žalovaném je, aby tyto důkazy řádně posoudil a potvrdil či rozptýlil žadatelovy obavy, že se jeho zdravotní stav zásadně zhorší, tím, že si obstará dostatek informací o dostupnosti zdravotní péče v žadatelově zemi původu.
18. Žalobce této své procesní povinnosti nedostál a žalovaný se s jeho námitkami týkajícími se špatného zdravotního stavu vypořádal způsobem odpovídajícím „kvalitě“ žalobcových informací poskytnutých v azylovém řízení. Žalovaný jednak konstatoval s odkazem na zprávu IOM, že Gruzie nabízí program všeobecné zdravotní péče financované státem a že tato péče je dostupná všem občanům Gruzie. Dále uvedl, že z výpovědi žalobce neshledal, že by jeho stav byl natolik závažný, aby mu znemožňoval návrat do vlasti, žalobce v současné době nečeká žádný život zachraňující zákrok, či dlouhodobá léčba, žalobce pouze sdělil, že má vysoký krevní tlak, pro který - pokud se nesníží - bude muset být hospitalizován. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce nezmínil žádné potíže, kterým by v Gruzii čelil v souvislosti se svým zdravotním stavem, ani v minulosti neabsolvoval žádnou závažnou léčbu v České republice, pouze podstupoval v Karlových Varech masáže a užíval léčebné prameny. Žalovaný na závěr vyjádřil přesvědčení, že situace žalobce v oblasti léčení jeho onemocnění nebude po návratu do vlasti o nic horší, než je situace ostatních občanů Gruzie, kteří jsou odkázáni na zdravotní péči poskytovanou v jejich zemi. Žalobce v žalobě na tyto argumenty konkrétně nereagoval. Vytýkal sice žalovanému obecně, že se nezabýval konkrétními možnostmi jeho léčby v zemi původu, ani v žalobě však netvrdil nic, z čeho by bylo možno dovozovat, že by právě jemu v zemi původu hrozila vzhledem k jeho zdravotnímu stavu vážná újma a nedostalo by se mu vhodné lékařské péče odpovídající jeho zdravotnímu stavu. Zjištění žalovaného o dostupnosti zdravotní péče v zemi původu pak nejsou způsobilé vyvrátit ani úvahy o důsledcích privatizace nemocničního sektoru. Je pravdou, že zpráva OAMP o Gruzii z roku 2019 potvrzuje, že všechny kliniky v Gruzii jsou zprivatizované a program všeobecné zdravotní péče nehradí všechny náklady, ale současně uvádí, že gruzínští občané se mohou kdykoliv obrátit na jakoukoliv kliniku dle svých potřeb. Privatizace klinik bez dalšího neznamená, že by žalobci nebyla poskytnuta adekvátní zdravotní péče odpovídající jeho zdravotnímu stavu.
19. Krajský soud dodává, že žalobce připojil k žalobě 3 lékařské zprávy, v žalobě však žádné důkazní návrhy neoznačil, ani neuvedl nic konkrétního, co hodlal předloženými listinami prokázat. Nutno dodat, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nezpochybňoval zdravotní problémy žalobce, pouze je nepovažoval za natolik závažné, aby neumožňovaly žalobci návrat do vlasti. Jak již bylo uvedeno výše, tak žalobce ani v žalobě neuvedl ohledně svých zdravotních problémů nic, co by odůvodňovalo závěr, že

se nachází v závažném stavu a že by pro něj byl návrat do vlasti, případně setrvání v ní, spojen s vážnou újmou. Proto ani nebyl důvod doplňovat či opakovat dokazování.

20. Krajský soud uzavírá, že žalobce v řízení před žalovaným správním orgánem ani před soudem nevyvrátil domněnku o tom, že Gruzii v jeho případě lze považovat za bezpečnou zemi původu. Rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti žalobce jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu je proto správné. Za tohoto stavu tak nebylo možné se podle § 16 odst. 3 téhož zákona zabývat ani tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Krajský soud proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
21. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků nebylo právo na jejich náhradu přiznáno, protože žalobce ve věci úspěch neměl a procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 18. února 2021

JUDr. Martin Láníček
samosoudce